

דברי הכפר

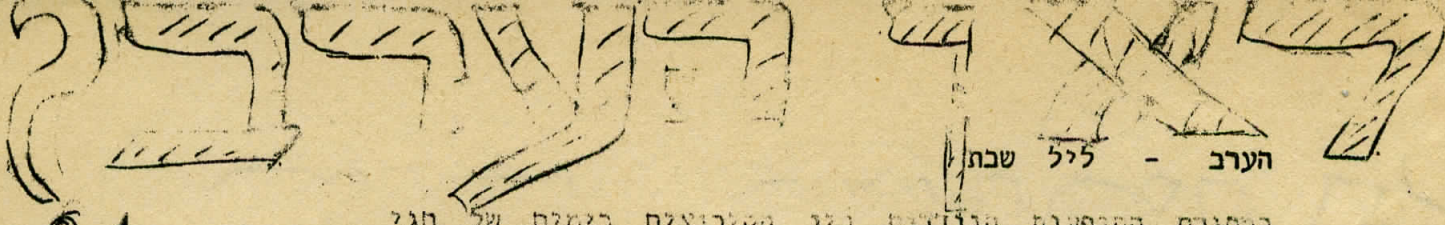
" כי צדיק בדינו השלח...
אך - תמיד - בעברו שותת
הוא משאיר כמו טעם מלח
את דמעת החפים מחטא "

(מכות מצרים. אלתרמן)

128 עמוד

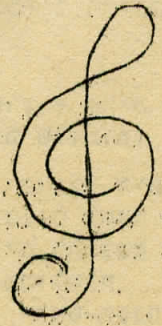
24 ספטמבר 1982
ז' בתשרי תשמ"ג
מספר 785
כפר-הנשיא

הערב - ליל שבת

במסגרת ההופעות הנודדות בין הקיבוצים בימים של חגי
תשרי, תופיע אצלנו הערב, יום שישי 24.9.82,

"בלדה לצוענים"

שירים, מוסיקת נשמה וסיפורים על צוענים.

הביקורות הבאות מדברות בעד עצמן:

מעריב

"חוויה מרגשת... תכנית המופע מתמרנת בין שירים צוהלים עדי

כמעט אבוד עשתונות לבין שירי תוגה קורעי לב...

(יעקב בר-און)

דבר

"זהו מופע שנהנים ממנו גם מבוגרים וגם צעירים, שוודאי אין המוסיקה

הזאת מעוררת בליבם זכרונות כלשהם - היא פשוט מהבה אותם

ברומנטיות המתקתה אך גם בקצב המסחרר שלה..."

(חיה נובק)

על המשמר

"ערב של שירי צוענים אותם נודדים נצחיים שהאגדות מספרות עליהם כי הם

עם של פורעי חוק, גונבי טוסים, אוהבים ושותים לשמחה ולשוכרה,

ומגיל צעיר מסלסלים בגרונותיהם ופורטים על גיטרות

ומנדולינות או מושכים בקשת הכינור. עם בלי ארץ שהמוסיקה שלו משקפת את

מקורם של הצוענים ואת אורח חיהם..."

(חנני קס)

הדים מן הקיבוצים

"מופע מצוין, מרגש, מיוחד במינו, מקורי". (בחן). "הופעה יוצאת מן הכלל"

(נוה-אור). "מעולה" (ניר-עם). "מופע מוסיקלי בידורי שהיה חסר לנו

מאוד מסוגו בשנים האחרונות" (ניצנים) "תכנית מרגשת, נפלאה. רמה מעולה"

(גבולות). "הקהל שלנו נדלק והצטרף - דבר שהיה יותר מנדיר אצלנו". (יחיעם)

"מומלץ בכל פה". (גדות).

דרך אגב ההופעה אצלנו היא ה-200 של התכנית.

כזה בשמע?

** ביקשתי משמונה אנשים לכתוב "מה נשמע?" השבוע וקבלתי שמונה סרובים!
לכן, החלטתי לכתוב בלידוק כמי שאני רוצה ומה שאני רוצה. (פחות או יותר, אל תבהלו!)

** לכל החברה שבחוץ - אריה ותמר בשליחות, בני משק במרחקים וחברים ובנים שסתם מטיילים - הרבה שלומות!

עוד שנה עברה וכרגיל היתה לנו חגיגה נחמדה מאוד. הרגע שהכל מוצא חן בעיני הוא כשכולם נכנסים לחדר האוכל וכל אחד מאחד לשני שנה טובה וחג שמח. יש כאלה שאוהבים להתנשק בכל מחיר וכאלה שלוחצים ידיים וכל אבר בגוף שקרוב אליהם בברכה ממולמלת.

היה סדר ראש-השנה כרגיל, אך השנה היה טוב יותר כי היה קצר.

אחרי האוכל שלנו ונהנינו מן הפרצופים המוכרים והזהירים. לא היו המון אורחים, רק הרגילים שבאמת חלק של משפחתנו-הרחבה.

ג'וני ושולמית ארגנו ערב נהדר, (כרגיל) - בערב השני. "ביי, ביי סינלי" בשקופיות ומוטיקה. ראינו את עצמנו ומקומות שכל כך אהבנו. הייתי כמעט בבכי בסוף. אני כל כך מתגעגעת לימים כשבילינו שם בחופש.

** מרוב משלוחי עופות, קטיף תפוחים וקטיף הכותנה גם התחיל אתמול, קשה לדעת אם שולחים עופות למטבח כדי לעשות רסק או תפוחים למשטחה כדי לעשות צמר גפן, או מי יודע מה.

כאשר חברים קמים בבוקר, לא יודעים לאן צריכים לפנות קודם - אני לא מקנאה בסדרן העבודה בימים אלה.

ראובן מ' אמר שהוא רוצה להגיד כמה דברים ואוספים בסוף. מכחבי.

** החברה של י"א וי"ב התחילו ללמוד השבוע. הם לומדים בבנין החדש בבית הספר, עם כל השכלולים כמו פלגת קפה לכל מחזור, הדד מיוחד לרכז מחזור. (כך אפשר לדבר בשקט עם המרכז בפרטיות, בלי כל הינש, כמו שהיה בעבר בחדר המורים).

עדיין לא שתלו זשאים סביב הבנין החדש, אבל יש גנבים שעובדים ממש קשה ורואים איך התכנית מתקדמת מיום ליום. זהיה ממש יפה בעוד כמה חודשים.

בינתיים יש ריח חזק מאוד של זבל עופות, וכמות האבק די גדולה. חבל על האנשים שסובלים מאלרגיות!!

** היום היתה הפגנה בראש-פלינה (קבלו אישור מהמשטרה), נגד המדיניות של הממשלה הנוכחית. היו לא מעט אנשים שבאו מהאיזור. (אני בכונה לא מציינת מספרים, אנו יודעים למה זה גורם).

הדבר המפריע והמעצב היה העובדה שחיילים צעקו מהאוטובוסים (בזמן שירדו מהצפון), מילות גנאי כמו: "חזרו לרפת שלכם", "לכו לחלוב את הפרות!" תארו לכם מה זה עשה לנשה ב"ח!! הוא בטח יצא די מתוסכל מכל העסק!!

בשבת הבאה מתוכננת הפגנה בתל-אביב וכבר אירגנו אוטובוס.

** זה מזכיר לי. שמעתי היום שמבטלים א. האוטובוס לאורנים - קו 502 באזור באוקטובר. לא יכולתי להאמין. אני מקווה שאנשים שפעם נסו להגיע, ועוד נוסעים לאורנים יצטרפו למחאה. אטור שזה יקרה. .../...

** כיום ד' הקרוב, דורי בן-חנור נוסע לשנת הופש בחו"ל. אולי תיפגשו. מאוד נתגעגע לבחור הזה! קשה להאמין שכתת הירדן מתחילה להתפזר. נקווה שתתקבץ בעתיד הלא רחוק במשק!

** שמעתם על יאיר ודורון? החליטו גם הם לחתום קבע ולהתחתן. עוד לא פגשתם את דורון? בחורה ממש לענין, עם צמה ארוכה וחיוך נהדר. צברית כזאת!

** שתי נבחרות הכדורסל שלנו (הגדולים וקט-סל) נצחו השבוע! נבחרת ה"גדולים" ניצחו את "צעירי עמיד" (שגמרן לפני שנה-שנתיים בליגה!) 60:57. נבחרת הקט-סל נצחו את ילדי קצירין 61:12!! סל סל כפר הנשיא!!

** התינוקות גודלים וכבר עברו מבית התינוקות לפעוטון צופית: גאי המאירי, מור גולדברג, מירית קוניגס ואלה פינק.

אם אתם לא מכירים את החברה האלה, כדאי להכיר - יפים, עגולים, מתנדנדים כאלה, משהו בין תינוק לילד. גדול! גדול!

** יש כמה חולים. דוקא כמה סבתות - גב' ברמן, גב' נאי, גב' לברט וגב' נורטון. אסתר ויטהם עברה עוד ניתוח רציני ואנחנו כולנו רוצים לאחל לה ולכל הסבתות החלמה מהירה ושלמה.

כאשר אומרים שנת בריאות ושלוש, אומרים את זה מכל הלב!!

שבת - שלום,

עדנה.

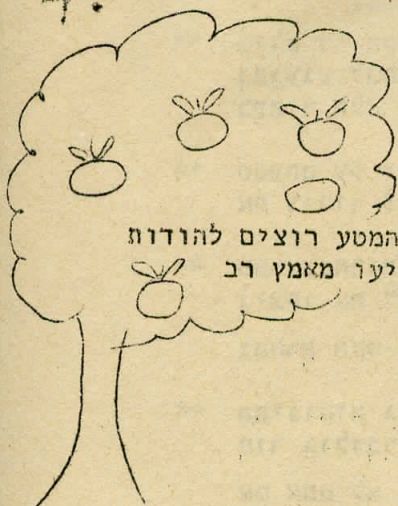
ברגע האחרון: ירון ס' ורבקה הגיעו! איזה יופי!

מידע על אפשרות קרובה לקליטה.

ב- 2/10 תגיע אלינו חברת קיבוץ גזר, ליבה הולשטיין בת ה-33, לתקופה של כ-6 חודשים. ליבה היא גם חברתו של יונתן סטיל והעברתה אלינו היא בגדר נסיון לקראת קליטה - ולאחר ששת החודשים שתהיה פה, יונתן יעבור לתקופה דומה לקבוץ גזר ולאחר מכן יחליטו על עתידם.

ליבה מארה"ב במקור. היא גרושה ובנה בן ה-14 מתגורר שם אצל בעלה לשעבר.

4.

חנה

ראובן מוסר: סוף סוף קמנו את הקטין והיבולים סבירים. אנשי המטע רוצים להודות לכל החברים, ובמיוחד לחברת הילדים וילדי בית הספר המקומי שהשקיעו מאמץ רב ובלעדיהם לא היינו יכולים לגמור בצורה יפה כזאת. תודה!
ראובן ימסור דו"ח מפורט בקרוב.

כאן של 3 חוק

שירה פ: עבדה בגן ובזמן שטרקה את שערותיה של הדס כהן התנהלה שיחה:
שירה: "את מגדלת שלער?"
הדס: "לא, השלער גודל בעצמו, לבד, אני מגדלת."
ורונה - יש תקווה! אולי נמצא מורה בעוד עשרים שנה לאולפן??

ומה עם זה? נשמע ליד הדלפק בתור:
"אני עומדת מתוקן". רק בכפר-הנשיא!!

קרוב!

ביום ה' בערב יתקיים בפאב ערב תחרות רצינז מאוד ב"מונופול".
ברוך, מרכז המשק אמור לשחק אלק, מרכז הבנין רצינז...
מעניין אם הם מתכוונים לשחק במקומות המשק במקום המקומות הרגילים.
תארו לעצמכם - הרכס הישן? רכס החרמון? החשמליה שווה למחיר החומה?
הגדר הטובה?

נראה ביום ה' בפאב, בשעה 9:15.

ש"פ/כ"ס בתחומים שונים בתורה-כ"א/כ"ב

5.

בהתחשב בעובדה שהמזכירות אישרה פעולה להכין תכנית אב, להרחבת המבנה של חדר-האוכל, ובידיעה שתכנון וביצוע פרויקט מסוג זה ייארך כ-3 שנים לפחות, לקחו על עצמם הלן ומיכאל ד' את המשימה להציע מספר שיפורים בתחומים שונים במסגרת המבנה הקיים.

הצעות אלו אושרו ע"י הועדה למרכז הציבורי ומתכנן מערכות ההגשה העצמית.

פרטי ההצעה מופיעים על לוח המודעות של הספריה. החברים מתבקשים לעיין

בהצעות ובמידה ויש להם הצעות לשיפור התכנית נא לעשות זאת בכתב ולהכניס אותם לתא דאר מס' 90 (של הלן לוינ).

כמו כן חברים מוזמנים לפנות להלן בעל-פה לקבלת אינפורמציה והבהרות בנושא התכנית המוצעת.

יש לציין שתכנית זו מדברת, כשלב זה על שיפור מערך ההגשה העצמית, ע"י הוצאת השולחנות המופעלים ע"י קיטור והחלפתם בעגלות חימום כחשמל. פעולה זו תאפשר מערך הגשה עצמית דו-מסלולי אשר יגרום להקלה רצינית בשעות העומס.

נוסף לכך נשחרר את חדר האוכל מתנועת סביב עגלת-ההגשה, וכן נוסיף עוד מקומות ישיבה.

המטרה היא לגשת לביצוע של מערך זה מיד אחרי החגים - תקוותנו היא שפעולה זו - יחד עם הוצאת הכסאות מהמלתחה, יגרמו תוך זמן קצר לשיפור ניכר במרכז הציבורי שלנו, המשרת את כל האוכלוסיה של המשק.

הלן ומיכאל ד'

נדליק נר לזכרה של
אסתר סינה - י"א בתשרי

בין כסה לעשור

הזעקה

אני יושב וכותב, ועם זאת יש בי משהו שמתפלא בי על עצמי, כיצד ידי אינה רועדת. באזני מהדהדת זעקתם של נשים, ילדים וגברים, שאת זעקתם לא שמעתי. ועכשיו, מלאה זעקתם עולם ומלואו.

זו הצעקה של האח המומת אשר דמיו מבועבים ועולים מן האדמה שמסרבת להכילם. אכן, רשאים אנו להתגאות, זכינו לגנב עברי ראשון, זכינו לזונה עברית, וכיום יש לנו פוגרום של ממש שנעשה תחת הסותם של יהודים ואתם אומרים קדוש, קדוש, קדוש. כל זה קרה בין כסה לעשור. ורשאים אנו להאמין בלב שלם שמה שמכסה את פני הלבנה זוהי הבושה, הבושה על שסוף סוף אנחנו עם נורמלי לחלוטין.

בין כסה לעשור

בין הלבנה המכוסה ליום הכפורים. וכבר אמרתי כמעט את הכל. וכבר ברור כמעט מאליו שאני מגשר במכתבי בין ליקוי לבין קדושה.

אינני נוהג לכתוב לאנשים אנונימיים, לכן אני פונה לאותם אנשים בגוש אמונים שאותם אני מכיר, ושמידם אני תובע את התשובה שחזרו בה. אני יודע שדרכינו חלוקות יותר משהן שואפות זו לזו. ומה שנתן לכנות בין הבריות כדיאולוג, תהיה משימה, כמעט, בלתי אפשרית בינינו.

ואף על פי כן אני כותב. משום שהשעה היא שעת מצוקה לאדם, ומשום שיש לומר כל אשר מונח על הלב למרות, או בגלל, שחסרים אנו את אותם המכנים המשותפים שעשויים להוביל אותנו אל מעלות הסליחה.

יותר מכל חובה עלינו היום, הרגע, להעמיד עמדה ברורה וחד משמעית אל מול אותן מגמות נחרצות ובלתי מתפשרות של אנשי הגוש. ומשום שרוחו של העם היהודי מונחת בכף הקלע, הענין הוא כה גורלי.

ולא ישימם עיקר

למעשה אין כל חדש במחלוקת שבינינו, והיא היא המחלוקת שבין אותם כוחות ביהדות, השואפים להפוך את הגאולה המשיחית לעיקר באמונתם של היהודים. לבין אותם כוחות שבראשם התייצב הרמב"ם, שידע היטב מה זקרה לעם אשר מציב גאולה משיחית בראש מעיניו ושם סייג ברור, "ולעולם לא יתעסק אדם בדברי ההגדות ולא יאריך במדרשות האמורים בעניינים אלו וכיוצא בהן ולא ישימם עיקר, שאין מביאין לא לידי יראה ולא לידי אהבה".

ואותם היהודים שזכו לחיות ולסבול אחרי הרמב"ם, ראו גם ראו שמלבד שהצמיחה השאיפה הזאת את הנצרות, היא הוסיפה לנו גם את השכתאות ואת הפרנקיזם. והיום הביאה לנו את גוש אמונים. ושהישגיה העיקריים, הם סבל רב, מצוקה וחלומות נשברים, הקרויים בלשון אחר כטופי גאולה.

אנשי גוש אמונים שיצאו מבית מדרשו של הרב קוק, הם השכתאים של ימינו. משיחי-השקר, שהפכו את ארץ-ישראל לאליל אדיר, מולך, שאליו אנו מקריבים את קורבנותינו. ובהיותם מעלים ארץ ועם לדרגת קדושה אלוהית, הפכו להיות לעובדי אלילים.

מעולם לא הלך העם כולו בדרך הישר. והיום פחות מכל, ואולי זהו ההסבר לקוצר רוחם של נאמני הגוש.

.../...

7.

"בין כסה לעשור" (המשך)

אפילו כהיות משה על ההר, נזדרז כבר העם להקים את העגל. וכשירד משה ובידיו הלוחות וראה את העגל, ניפצם ללא היסוס, לארץ משום שידע שהקדושה איננה בלוחות, או בחומר ממנו הם עשויים. החומר הוא אותו החומר שממנו עשוי העגל. האדם בהתנהגותו, ובכוונתו מקנה להם את הקדושה וביטלם ממנה.

וכבר יש בידינו כלל ברור על ישראל שאין קדושה נמצאת בחומר כי אם ברוח, בכונה. והיהדות מאז ומעולם רחקה מפולחן לחפצים (היהדות ואל העם היהודי. וכבר אנו מבדילים הבדלה ברורה בין היהדות שהיא הרוח, לבין העם היהודי שהוא חומר. ובהיותו חבר את הרוח הריהו עם ככל העמים, לטוב ולרע) ולאדמה שהם מסמניה של עבודה זרה, שעובדי אלילים מעמידים את החומר מעל לאדם. ואיש אלוהים מעלה את עצמו (ולא את רעהו) מעל לחומר. וכאן קבענו שני ערכים.

האחד, שכמו שמבדילים בין "עובדי-אדמה" ל"עובדי-שטחים", כך מבדילים בין עובדי-אלילים לעובדי אלוהים.

והערך השני, והוא היסוד החשוב שכולם, שהאמונה באלוהים מקורה בבחירה ובהכרעה האישית מבפנים. ולא בכפיית קדושה ואמונה מן החוץ, מן הארץ.

קדושת הארץ

וכאן נשאלת השאלה ומהי קדושת הארץ? והתשובה היא - אין, אין לארץ קדושה מצד עצמה, ואין המצוות נובעות מקדושתה, אלא קדושת הארץ נובעת מקיום המצוות. כמו שכתוב במסכת כלים פ"א במשנת "עשר הקדושות": "ארץ ישראל מקודשת מכל ארצות...". וכל מקדשי הארץ נוהגים להפסיק כאן ומתעלמים מן ההמשך "...ומה היא קדושתה? שמביאים ממנה העומר והביכורים, ושתי הלחם מה שאין מביאים מכל הארצות". וזוהי קדושתה של הארץ שהיא באה מן המצוות המקוימות בידי האדם והן מקימות את קדושתה.

וכך כותב ר' מאיר שמחה מדווינסק (ב"משך החכמה"). "כל הקדושות - ארץ ישראל, ירושלים, המקדש - הם רק פרטי וסניפי התורה ונתקדשו בקדושת התורה... ואל תדמו כי המקדש והמשכן המה ענינים קדושים בעצמם, חלילה - השם יתברך שורה בתוך בניו, ואם המה כאדם עברו ברית הוטרף מהם הקדושה והמה ככלי חול...".

והוא ממשיך וכותב שהלוחות משולים לכלי חרס ואין בהם קדושה מצד קיומם, אלא רק אם בני ישראל מקימים את הכתוב בהם וגומר - "...אין שום ענין קדוש בעולם מלבד השם יתברך...".

בראותנו היום את הסגידה לכותל המערבי יציר כפיה של הורדוס, את מערת המכפלה המזויפת, ואת פולחן ארץ ישראל השלמה, אנחנו מתגעגעים לרוחו של המלך חזקיהו, אשר "כתת נחש הנחושת אשר עשה משה" משום שהפך לעם כאוביקט של קדושה ופולחן.

כשאני קורא היום בעתונות ובטאונים, אני מזדעזע גם מן התוכן וגם מן הסגנון. מרגע שקדשתם את החומר, הפכתם לרודפי רוח ואף ניכסתם (מלשון נכס) לכם את האלוהים. אלוהים הוא יהודי?

ובכן, בניגוד לשאר הדתות, הנוצרית שאלוהיה נוצרי, והמוסלמית שאלוהיה מוסלמי, אין אלוהי היהודים יהודי. ואף מלאכיו אינם כאלה, שאלו היו יהודים לא היו אוכלין בשר בחלב בהתארחם אצל אברהם אבינו. אלוהיו של היהודי איננו יהודי, (פרט לאלוהיו של בגין), ופחות מכל הוא רכושכם. כשאתם נכשלים באותו שובניזם לאומני-גזעני שטוען לקדושה ביולוגית, הרי אתם עושים זאת ברוחה של עבודת האלילים שלכם. הקדושה והסגולה אינן פוטנציאליות ואינן מועברות בירושה עצמית. אין אנו גוי קדוש, וכל הצופה באנו ממעל, רואה היטב איך אנחנו הולכים והופכים לעשיו. שגדו בכל ויד כל בו, ושלנצח יאכל חרב, ואיך אחרי עשיו נעה המכונה הדתית ממלכתית ומקדשת ומקדשת והופכת הכל לארץ-ישראל. .../...

(טוף) "בין כסה לעשר"

בהיותכם נאמנים לרוחכם הריכם תופסים את הנבואה כמברשת. את אשר עתיד וחייב לקרות, וזוהי התפיסה האלילית של דברי הנבואה (דברי האירוקל), ואני מבין את דברי הנביאים, ככך צריך לנהוג, כך צריכים הסברים להיות.

החלוקה בינינו, היא החלוקה שבין אלה שרואים את התארים עם נבחר, עם סגולה, גוי קדוש, כמטרות וכתביעה המוצגת לעם, ושלגמרי לא ברור ומובן מאליו שהם קיימים בו, לבין אותם שישטים שתופסים את התארים הנ"ל, כתכונות הטבועות בעם, כחלק בלתי נפרד מאישיותו, ושאינן טפף בקיומם בו.

חלקת אלוהיכם הקטנה

חלקת אלוהים הקטנה היא אותה חלקה קטנה, שמותיר כורה הזהב לאלוהיו. והיא הולכת וקטנה, ככל שגדלה חמדנותו ופוחת אלוהיו. (כזכור לכל אלה שקראו את ספרו של ארסקין קולדוול).

כשאתם, אנשי הגוש הפכתם את ארץ ישראל לאלוהיכם, יצרתם בדיעבד את הנוסחה להגדלתו כביכול ככל שתגדל הארץ יגדל גם אלוהיכם.

אך כמו חלקת אלוהים שקטנה והצטמקה בספרו של קולדוול, כך ככל שתגדל ארצכם ותרבה חמדנותכם, תלך חלקת אלוהיכם ותיפחת.

וכל השאר עליכם ועל ראשיכם.

ואת התשובה שתשיבו לי, תשיבו גם לעצמכם ביום הכפורים.

דודו.

י מ י ה ו ל ד ת

26.9 גב' אסתר סולומון

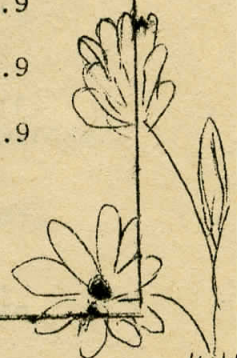
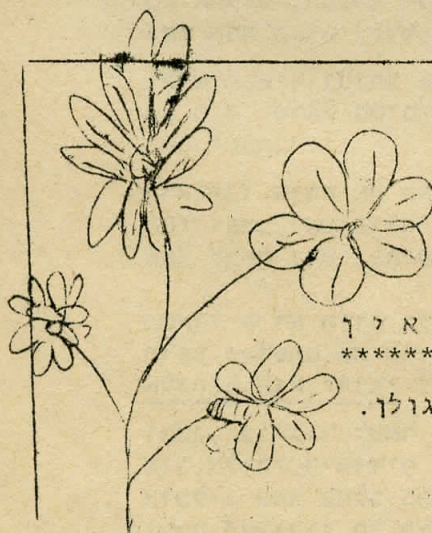
27.9 טלית דבולט

29.9 שוש אפשטיין

יאיר דוארי

י ו ם נ י ש ו א י ן

28.9 רות וג'ק גולן.

9.

האספקה הכללית - חרות' בגלות'ת הקהילה

מחקר מעמיק בנושא הקפה בקיבוצים. מגלה את אהבתם האמיתית של חברי המשק אל קפה או אי אכפתיות לקפה.

קיבוץ א'

קיבוץ מכוסס ותיק במרכז הארץ. נראה שכאן בקיבוץ א' אהבת הקפה כמעט ואינה קיימת ואם אכן קיימת, הקמצנות גוברת עליו בהרבה.
קפה "נס" שנראה כמו זפת והריח אינו מוגדר, מוגש מדי בוקר. קומקום - אין, כך שהריצה עם כוס הלוך וחזר מחויבת.

קיבוץ ב'

קיבוץ ותיק בצפון הארץ אך כלכלית אינו שופע. כאן נמצא על כל שולחן קופסת נס-קפה עלית וקומקום מים חמים מובא לשולחן. אין כל בעיה בהכנת עוד כוס קפה טרי חם.
פה מושג וסכון ללא ירידה ברמת הקפה או הנוחיות האישית.

קיבוץ ג'

קיבוץ בגיל הבנים בצפון הארץ. מבחינה כלכלית יש סימן של ירידה. כאן הנוחיות רבה, הקפה הוא לא רע עד טוב, והבזבז חוגג. כל אדם מכין לעצמו קומקום קפה לפי טעמו, כך שיוצא לשבת בשולחן של חמישה איש יחד עם חמישה קומקומי קפה. כאן גם נזרק קפה ללא הבחנה.

לאחר מבט על דרכי הכנת הקפה, אני אישית הייתי ממליץ לקיבוץ ג', לקנות "פרקוליסור" גדול ולטחון בעצמם את הקפה.

"הפרקוליסור" מעביר דרכו כמות גדולה של מים וממשלך לשמור על איכות הקפה וטריותו, ללא איבוד חוזק של הקפה.

כמות הקפה פחותה משיטה של קבוץ ג', אני בטוח שהאוהבים והמבינים באיכות הקפה יצדדו בשיטה זו.

במידה מסוימת ניתן לבדוק את אופי החברה לפי הרגלי השתייה והאכילה של אותה קהילה. ובכפר-הנשיא ניתן לומר שההנאות הקטנות בחיים חשובות.

יחי כפר-הנשיא והקפה.

יניב ב"י.

כערה/צדק

מאחר שלא הצלחנו לכנס את הועדה זה כחודשיים, (מילואים, חופשות, לידות וכיוצא בזה), אנו מביאים כמה הדים מהדיונים שהיו בשבוע-שבועיים האחרונים.

הוחלט ליזום דיון משותף עם המזכירות בקשר לכל הכרוך באורחים ובתקופת שהותם במשק, העבודה של האורחים, מספר המתנדבים ומי מחליט על מספר אורחים עובדים שהם קרובי משפחה וכו'. וכמו כן בעיות עבודה של בני/בנות זוג של בני משק.

גיוסים

הודגש שזה לגיטימי לארגן גיוס למטרה מוגדרת, כשיש צורך בכח-אדם מידי. (דוגמת קטיף כלשהו) - גם בלי אישור האספה.

על הסדרן לבוא בדברים עם חברים ורכזי הענפים, מה שיותר מוקדם כדי לתת להם זמן להתארגן. (הודגש שלא תמיד אפשר לתכנן כמה ימים מראש, וזאת עקב - הבשלת הפרי, דרישות השוק, והספק העבודה בימים הקודמים).

הוצע לתת אפשרות לחברים לצאת אחר הצהריים, בגמר העבודה ובמידת האפשר לסגור את העבודה הרגילה מוקדם יותר.

(במקרה הפעם זה לא היה ניתן עקב חוסר צוות נוסף לארגון).

הודגש גם שבמשלוחי עופות נעשה ממש מהפך, בכך שהיום מגייסים למשלוחים את רוב החברים שמסוגלים מבחינה פיזית לעמוד בזה. (בעבר רק צוות הלול, בעזרת מתנדבים השתתפו).

שעות הקטיף יכולות להיות ע"ח שעות העבודה - כל עוד הדבר מסתדר בענף.

זהו לשון החלטת הועדה.

ולבסוף כמה הרהורים משלי.

חמוה בעיני שיש חברים שחולקים על צדקת מבצעים כמו שהיו בימים האחרונים. כל איכר, מושבניק יוצא לאסוף את הפרי כשהוא מבשיל ויגייס לשם כך את כל משפחתו, בלי חשבון של שעות העבודה.

רק הקיבוצניק יכול להרשות לעצמו שהפרי ינשור מהעץ בלי שילעשה כל מאמץ לקטפו? או שמא ניקה עוד כמה פועלים שכירים?

ו. העבודה - יעל נ'.

לקראת סוכות - חילקתי דף ירוק לכל תא דואר.

חברים מתבקשים להחזיר את הדף עם כל האנפורמציה הדרושה. (אפילו אם סימן שאלה. אני רוצה להזכיר לאותן משפחות שלא החזירו דף לראש-השנה, שהפעם אם לא אקבל אינפורמציה, לא אכניס אותם לרשימת היושבים בחג.

חג שמח, להשתמע - בטע.

לאחר סוכות נתחיל שוב לקיים קבלת-שבת סביב השולחנות בחדר-האוכל.

אם יש למישהו בקשה מיוחדת בקשר לישיבה נא לפנות אלי.

תודה, בטע.

Parent's Page.

24.9.82

Another Rosh Hashana - the joy diminished by the general political situation, but still celebrated in our own way, with a short and sweet set of readings and songs on the first night, a service on the first day, and a nostalgic look at the events of the last year on the second night, covering Israel from 100 years Rosh Pina in the North to the handing back of Sinai in the far South.

The agricultural season is at fever pitch, and the parking lot is buzzing with activity at 4.30 in the morning, with people going down to pick apples, coming back from the chickens or going out to the cotton fields. Reuven would like to thank the children and teenagers in particular for the great help they have given in the orchards.

The seniors have gone back to high school, to a brand new building with a new library, a kitchenette for each school-year, where they can make themselves coffee, and chat in the breaks, and a tiny office for the Head of each schoolyear, where he can tell off pupils in private! All very nice, but it takes five minutes to get from one building to the other, so the teachers are getting a lot of exercise.

On Tuesday chaverim went out to Rosh Pina to demonstrate against the governments stand in the Beirut situation - they were received with mixed reactions by the passing motorists and soldiers. On Saturday another group is travelling to Tel Aviv for a mass demonstration by the kibbutzim and the labour party.

Welcome home to Yaron Cina and Rebecca Sher, and farewell to Dori Ben-Chanoch, off to Australia next week.

Both our basketball teams won this week: the adults 60:57 against Amiad (last year's champions) and the kids 61:12 against Katzerin.

To all the savtot in hospital, in the sick bay, or just recovering at home after a nasty accident - please hurry up and get better, we'd love to see you around again soon.

TONIGHT'S THE NIGHT!!! Friday night in the Chadar Ochel, a musical evening entitled "Ballad to the Gypsies" - a program which has had rave reviews wherever it has performed. Come and enjoy and sing along.

(games - continued from page 3)

There's no limit to a fertile imagination, so this year we are putting bars on the windows.....and I wish us all, especially the children, a year of creativity and invention, games and entertainment, and a lovely time till next Rosh Hashana.

Tzilla (the long-suffering metapelet)

M A Z A L T O V
=====

26.9	Esther Solomon	28.9	Ruth & Jacques Golan
27.9	Talit Devolt		
29.9	Shosh Epstein Yair Doari		

=====

G A M E O F T H E Y E A R ? ?

Do you know what 'gogoes' are? You really are ignorahh! Bet you don't know what 'fofoes' are either...And you've obviously never heard of gulgelach....

It's not a secret language, or a Jewish Balkan recipe. Gogoes are apricot stones, and fofoes are the fruit of the Persian Lilac tree, which are used for spitting through pea-shooters, and both of them are important elements in this year's fashionable games at school. Gulgalech? Wait, that comes later!

Anybody with a sharp eye will notice that kids' games are a matter of what's in this month - while it's in everyone plays, when it's out, nobody would be seen playing that particular game. And what's in depends very much on the season, particularly fruit, or what game is top of the pops until another start takes over.

The latest game is always adopted unanimously, or atleast by everyone of the same sex. Every spare moment is taken up by the latest game, as well as time that can be pinched from lessons or work! Naturally the best times to play are during the afternoon rest, or when you are supposed to be on your way home from school...

I went into Shibbolet, and didn't know where to tread in the cat's cradle of pantie elastic stretched between the legs of all the beds. The children, of course, were having a marvellous time jumping, leaping and doing complicated acrobatics as the rules of the game demanded. I was made to try my skill, but unfortunatly I was still on "onesey" after ten goes, while the little devils were up to "sevensey" and "eightsey". That's what comes of growing up - you become a failure!

The next craze was indoor basketball, an innocent game with a basket sucked onto the wall, and sponge balls to paly with. That's how it started...when the balls got lost, of course teh best thing to play with was a rolled up pair of socks. The first crisis came when they decided to stick the baskets onto the windows instead of the walls....and when Ayish refused to mend any more windows, Dror saved the situation with a new game.

(3)

A racing track swooping down from the table and stretching across the floor, with miniature cars which are just the thing for stepping on and losing your balance.....

Next came indoor tennis and ping-pong. For tennis you have to throw all the beds and furniture out of the room, except for one mattress which serves as the net. On the other hand, for ping-pong, you have to push all the tables in the school dining-room together, and make a solid net in the middle out of bibles from the classroom....

From time to time we tried to introduce quiet educational games - draughts, monopoly, patience, etc. but the only one that caught on was backgammon.

Card games lasted only as long as the cards were collected up at the end of the games. AT the moment there are about 20 pairs of cards left altogether, each pair from a different pack, of course.

Thank goodness, paper aeroplanes only lasted a day! (Strange...)

When the apricot season started, all the plastic bags disappeared. The next day all the kids' school bags were full of plastic bags of appicot stones, better known as gogoes. Whenever I tried to take a bite of an apricot, ten kids immediately surrounded me, demanding the stone. It got so bad, I could only eat apricots in the privacy of my own home. Gogoes are played on the floor, and the idea is to win them off everyone else. Some kids were so worried about losing them, that they just kept their collection at home until the end of the season and the advent of the new game.

The Persian Lilac came into fruit and with it came the fofoes. What you need first is a stiff plastic pipe from the electricians. Then - you need a good place to hide, and then you shoot fofoes through the pipe at any unfortunate child who happens along. When persian lilac shoots started pushing their way through the cracks in the shower room floor, we declared the school buildings out of bounds for this game.

The gulgelach are conkers from the cypress trees, and for this you don't need any special equipment, just a very good aim. The best is when one lot of kids builds a tree house and another lot bombards them from ground levelthe tree house craze itself lasted a very long time, and except for one child who fell out of the tree on his head, the grownups thought this was a very positive and educational game.

The best of all seemed to be Rounders, so called because it encompassed all the school buildings and all the children. Children of all classes played together, girls and boys, and the best thing for us was that the game took place outside.

Another game that lasted all year, and which I was never privileged to witness, but only saw the results, was called How To Get Into School But Not Through The Door Of Course.

(continued on page 1)